

قطعنامه شماره ۱۹۲۹ شورای امنیت^۱

۹ ژوئن ۲۰۱۰ (۱۳۸۹ خرداد ماه)

با یادآوری بیانیه ۱۵/PRST/2006/S رئیس شورا و قطعنامه های ۱۶۹۶ (۲۰۰۶)، ۱۷۳۷ (۲۰۰۷)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۷)، ۱۸۰۳ (۲۰۰۸)، ۱۸۳۵ (۲۰۰۸)، ۱۸۸۷ (۲۰۰۹) و تأکید بر مفاد و الزامات آنها، با تأکید دوباره بر تعهد خود نسبت به معاهده عدم اشاعه سلاح های هسته ای و الزام همه کشورهای عضو آن معاهده به انجام کامل تعهدات خود و با یاد آوری حقوق کشورهای عضو طبق مواد ۱ و ۲ معاهده نسبت به تحقیق و تولید انرژی هسته ای و استفاده بدون تبعیض از آن برای مقاصد صلح آمیز، با یادآوری قطعنامه شورای حکام آژانس بین المللی انرژی اتمی (GOV/2006/14) دایر بر این که حل مسئله مربوط به ایران به کوشش های عدم اشاعه در سطح جهانی و هدف رسیدن به یک خاورمیانه عاری از سلاح های کشتار جمعی و وسائل پرتتاب آنها مدد می رساند،

با یادآوری همراه با نگرانی جدی نسبت این نکته که همانگونه که در گزارش‌های ۲۷ فوریه ۲۰۰۶، ۳۱ اوت ۲۰۰۶، ۱ نوامبر ۲۰۰۶، ۲۲ فوریه ۲۰۰۷، ۲۰۰۷ مه ۲۳، ۲۰۰۷ اوت ۳۰، ۱۵ نوامبر ۲۰۰۷، ۲۰۰۹ فوریه ۲۰۰۸، ۲۰۰۸ مه ۲۶، ۲۰۰۸ سپتامبر ۲۰۰۸، ۱۹ نوامبر ۲۰۰۸، ۱۹ فوریه ۲۰۰۹، ۵ ژوئن ۲۰۰۹، ۲۸ اوت ۲۰۰۹، ۱۶ نوامبر ۲۰۰۹، ۱۸ فوریه ۲۰۱۰، ۳۱ مه ۲۰۱۰ مدیرکل آژانس بین المللی انرژی اتمی آمده است، ایران به تعلیق کامل و پایدار همه فعالیت های غنی سازی و بازفرآوری و طرح های آب سنگین خود طبق خواست قطعنامه های ۱۶۹۶ (۲۰۰۶)، ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۶)، ۱۸۰۳ (۲۰۰۷) نپرداخته و همکاری خود را با آژانس به موجب پروتکل الحاقی از سر نگرفته و با آژانس نیز در ارتباط با مسائل باقی مانده که برای منتفی دانستن احتمال ابعاد نظامی در برنامه هسته ای آن کشور می باشد روشن می شدند، همکاری نکرده است و به انجام اقدامات مورد تقاضای شورای حکام نیز مبادرت نورزیده و از پایبندی به قطعنامه های ۱۶۹۶ (۲۰۰۶)، ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۶)، ۱۸۰۳ (۲۰۰۷) شورای امنیت سازمان ملل که برای جلب اعتماد اهمیت اساسی دارند سرپیچیده است، و با اظهار تاسف از خودداری ایران از مبادرت به این اقدامات،

با تأکید مجدد بر این نکته که بهترین راه حل مسائل باقی مانده و جلب اعتماد نسبت به ماهیت منحصرًا صلح آمیز برنامه هسته ای ایران پاسخ مثبت به در خواست های انجام گرفته توسط شورای امنیت و شورای حکام از ایران است،

با یادآوری همراه با نگرانی جدی در مورد نقش عناصری از سپاه پاسداران انقلاب اسلامی ایران، مشتمل بر افراد مشخص شده در بخش ضمیمه D و E قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) و بخش ضمیمه I از قطعنامه ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) و بخش II از قطعنامه حاضر در ارتباط با فعالیت های حساس هسته ای ایران و تولید سیستم های پرتتاب سلاح های هسته ای،

^۱- این قطعنامه با ۱۲ رای مثبت، ۲ مخالف و یک رای ممتنع به تصویب رسید. نکته قابل توجه در تصویب ای قطعنامه، ناکامی غرب در به دست آوردن اجماع کامل بود، به طوری که ترکیه و بزریل به صراحت با این قطعنامه مخالفت کردند. لبنان نیز به عنوان دیگر عضو غیر دائم شورای امنیت، به این قطعنامه ضد ایرانی رای ممتنع داد.

با یاد آوری توأم با نگرانی جدی این نکته که ایران در نقض الزاماتش نسبت به تعلیق کلیه فعالیت های غنی سازی خود به ساختن تأسیسات غنی سازی در قم مبادرت ورزیده، و این که ایران تا سپتامبر ۲۰۰۹ از اطلاع به آژانس در منافات با تعهدات خود طبق ترتیبات فرعی موافقتنامه پادمان قصور ورزیده است،

همچنین با یادآوری قطعنامه (GOV/2009/82) شورای حکام که مصرا خواستار تعلیق بی درنگ ساخت تأسیسات قم و روشن ساختن مقصود از ساخت این تأسیسات و تاریخچه طراحی آن شده است و نیز با فراغومند ایران، مطابق درخواست آژانس، که عدم تصمیم خود را به ساخت یا اجازه ساخت هرگونه تأسیسات دیگری که به آژانس اظهار نشده باشد مورد تأکید قراردهد،

با یاد آوری توأم با نگرانی جدی در این زمینه که ایران به غنی سازی اورانیوم با غلظت ۲۰ درصد پرداخته و این کار را بدون اطلاع به آژانس با در نظر گرفتن فرصت کافی به منظور تطبیق دادن آن با ترتیبات مربوط به پادمان انجام داده است،

با یادآوری همراه با نگرانی جدی نسبت به این که ایران به حق آژانس در بررسی اطلاعات ارائه شده طراحی به موجب کد اصلاحی ۳,۱ اعتراض کرده، با تأکید بر این که کد ۳,۱ نمی تواند به طور یک جانبی تعديل یا معلق شود و حق آژانس در بررسی اطلاعات ارائه شده طراحی به آن یک حق مستمر به شمار می رود و به مراحل ساختمانی یا وجود ماده هسته ای در تأسیسات وابسته نیست،

با تأکید مجدد بر عزم راسخ خود دایر بر تقویت اقتدار آژانس، پشتیبانی جدی از نقش شورای حکام آژانس و تقدیر از آژانس به خاطر کوشش های بر جسته آن به منظور حل مسائل باقی مانده در ارتباط با برنامه هسته ای ایران،

با ابراز این اعتقاد که تعلیق مشخص شده در بند ۲ قطعنامه ۱۷۳۷ و نیز پاییندی کامل و قابل راستی آزمایی ایران به درخواست های شورای حکام آژانس به راه حل دیپلماتیک و مذاکره شده برای تضمین این موضوع که برنامه هسته ای ایران صرفا دارای مقاصد صلح آمیز است کمک می کند،

با تأکید بر اهمیت کوشش های دیپلماتیک به منظور یافتن راه حل مذاکره شده در تضمین این موضوع که برنامه هسته ای ایران صرفا دارای مقاصد صلح آمیز است و خاطرنشان ساختن این نکته که مساعی بروزیل و ترکیه در جهت رسیدن به توافق با ایران در ارتباط با رآکتور تحقیقاتی تهران می تواند به عنوان اقدامی در جهت اعتمادسازی تلقی شود،

در همان حال، با تأکید بر این که در ارتباط با این مساعی آنچه اهمیت دارد، توجه ایران به مسائل اساسی مربوط به برنامه هسته ای آن کشور است،

با تأکید بر این نکته که چین، فرانسه، آلمان، انگلستان، فدراسیون روسیه و ایالات متحده برای برداشتن گام های ملموسی در جهت بررسی یک راهبرد جامع به منظور حل مسئله هسته ای ایران از راه مذاکره بر اساس پیشنهادهای ژوئن ۲۰۰۶ (S/2006/521) و ژوئن ۲۰۰۸ (INFCIRC/730) خود و با یاد آوری تأکید این کشورها بر این که بعد از جلب مجدد اعتماد بین المللی نسبت صلح آمیز بودن برنامه هسته ای ایران، با آن کشور نیز مانند دیگر کشورهای عضو معاهده عدم اشاعه سلاح های هسته ای که قادر اینگونه سلاح ها هستند رفتار خواهد شد،

با استقبال از رهنمود انتشاریافته توسط گروه "نیروی ضربتی اقدام مالی (FATF)" برای کمک به کشورهایی که به تعهدات مالی خود طبق قطعنامه های ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) و ۲۰۰۸ (۲۰۰۸) عمل می کنند و بویژه با یادآوری نیاز به اعمال مراقبت در مورد معاملات با بانکهای ایرانی، مشتمل بر بانک مرکزی ایران، به منظور جلوگیری از معاملات کمک کننده به گسترش فعالیتهای حساس هسته ای یا تولید دستگاه های پرتاب سلاحهای هسته ای،

با تأیید این نکته که دسترسی به منابع متنوع انرژی برای رشد و توسعه پایدار دارای اهمیت اساسی است، و در همان حال یادآوری پیوند بالقوه میان درآمدهای حاصل از بخش انرژی ایران و تأمین بودجه مالی گسترش فعالیتهای حساس هسته ای، و نیز تذکر این نکته که تجهیزات و مواد مورد نیاز مربوط به فراوری شیمیایی برای صنایع پتروشیمی با مواد به کار رفته برای برخی از فعالیتهای چرخه سوخت هسته ای دارای اشتراک فراوانی هستند،

با احترام به حقوق و الزامات کشورها در ارتباط با بازرگانی بین المللی،
با یادآوری این نکته که قوانین دریایی همانگونه که در کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد قانون دریاها (۱۹۹۲) منعکس است، یک چهارچوب قانونی قابل اعمال در مورد فعالیت های اقیانوس پیمایی تعیین کرده است،

با خواستار شدن تصویب زودهنگام معاهده منع جامع آزمایش های هسته ای به وسیله ایران،
با عزم راسخ به اثر اجرایی دادن به تصمیمات خود در اتخاذ تدبیر لازم برای متقادع ساختن ایران به پایبندی از قطعنامه های ۱۶۹۶ (۲۰۰۶)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۶)، ۱۷۳۷ (۲۰۰۷)، ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) و نیز تحقق بخشیدن به خواست های آژانس و همچنین محدود ساختن توسعه فن آوری های حساس در پشتیبانی از برنامه های هسته ای و موشکی توسط ایران، تا هنگامی که شورای امنیت تحقق یافتن هدفهای این قطعنامه ها را گواهی کند،

با احساس نگرانی از مخاطرات گسترش سلاح های هسته ای به وسیله برنامه هسته ای ایران و با آگاهی از مسؤولیتهای آن کشور به موجب منشور ملل متحد در حفظ صلح و امنیت بین المللی،
با تأکید بر این که هیچ چیز در این قطعنامه کشورها را به اتخاذ اقداماتی فراتراز محدوده قطعنامه،
از جمله استفاده از قوه قهریه یا تهدید به استفاده از آن ناگزیر نمی سازد،
با اقدام بر اساس ماده ۴۱ فصل هفتم منشور سازمان ملل متحد،

۱. تأکید می کند که ایران تاکنون از انجام درخواست های شورای حکام آژانس و پایبندی به قطعنامه های ۱۶۹۶ (۲۰۰۶)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۶)، ۱۷۳۷ (۲۰۰۷)، ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) سرباز زده است؛

۲. تأکید می کند که ایران بدون تأخیر بیشتر باید به اقدامات مورد درخواست شورای حکام آژانس در قطعنامه های GOV/2009/82 و GOV/2006/14 که برای اعتمادسازی نسبت به ماهیت صرفاً مسالمت آمیز برنامه هسته ای خود واجد اهمیت اساسی است به منظور حل مسائل باقی مانده و رفع نگرانی های جدی از بابت ساخت تأسیسات غنی سازی قم در نقض تعهدات خود دایر بر تعلیق فعالیتهای غنی

سازی عمل کند، و علاوه بر این در همین زمینه بر تصمیم خود دایر بر این که ایران باید بی درنگ به اقدامات خواسته شده طبق بند ۲ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) مبادرت ورزد، تأکید می ورزد؛

۳. بار دیگر تأکید می کند که ایران باید به طور کامل با آژانس بویژه در مسائل نگرانی انگیز مربوط به احتمال وجود ابعاد نظامی در برنامه هسته ای آن کشور همکاری کند و از جمله بدون تأخیر، وسیله دسترسی آژانس را به تجهیزات و اشخاص و مدارک مود درخواست آژانس فراهم آورد و نیز بر اهمیت حصول اطمینان از این که از آژانس باید از همه منابع و اختیارات لازم برای انجام کار خود برخوردار باشد، تأکید می ورزد؛

۴. از مدیرکل آژانس تقاضا می کند که همه گزارش‌های خود را در ارتباط با اجرای پادمان در ایران در اختیار شورای امنیت بگذارد؛

۵. تصمیم می گیرد که ایران باید بدون درنگ و هیچ قید و شرطی به موافقتنامه پادمان خود با آژانس از جمله از طریق کد اصلاحی ۳،۱ از ترتیبات فرعی پادمان عمل کند. از ایران می خواهد که دقیقاً طبق مفاد پروتکل الحاقی که در ۱۸ دسامبر ۲۰۰۳ به امضاء رسیده است رفتار کند. از ایران می خواهد تا فوراً پروتکل الحاقی را به تصویب برساند و بار دیگر تأکید می کند که طبق مواد ۲۴ و ۳۹ موافقتنامه پادمان، این موافقتنامه و ترتیبات فرعی آن و از جمله کد اصلاحی ۳،۱ نمی تواند به طور یک جانبه توسط ایران تعديل شود و خاطر نشان می سازد که در موافقتنامه هیچ راهکاری برای تعلیق مفاد ترتیبات فرعی پیش بینی نشده است؛

۶. بار دیگر تأکید می کند که به موجب الزامات ایران تحت قطعنامه های پیشین در مورد تعلیق کلیه فعالیتهای مربوط به باز فراوری، تولید آب سنگین و غنی سازی، ایران نباید ساخت هرگونه تأسیسات غنی سازی، باز فراوری یا آب سنگین را آغاز کند و باید هرگونه تأسیساتی از این قبیل را که در دست ساخت باشد، متوقف سازد؛

۷. تصمیم می گیرد که ایران نباید هیچگونه نفع و سهمی در فعالیت بازرگانی در یک کشور دیگر در ارتباط با استخراج اورانیوم، تولید یا به کاربردن مواد یا فن آوری مربوط به فعالیت های غنی سازی، تمامی فعالیت های مربوط به آب سنگین، یا فن آوری مربوط به مoshکهای بالستیک که قادر به حمل و انتقال سلاح های هسته ای باشند به دست آورد، و افزوده بر این، تصمیم می گیرد که همه کشورها باید چنین سرمایه گذاری هایی را در قلمرو تحت صلاحیت خود به وسیله ایران، شهروندان آن کشور، نهادهای به ثبت رسیده در ایران یا تابع قلمرو آن، یا به وسیله اشخاص و نهادهایی که از طرف ایران یا تحت هدایت ایران عمل می کنند یا نهادهایی که تحت مالکیت یا کنترل آنها باشند، ممنوع سازند؛

۸. تصمیم می گیرد که همه کشورها باید از تدارک، فروش یا انتقال مستقیم یا غیرمستقیم هرگونه تانک رزمی، خودروهای زره پوش نبرد، دستگاه های توپخانه با کالیبر بالا، هواپیماهای جنگی، هلیکوپترهای ویژه حمله، کشتی های جنگی، موشک یا نظام های موشکی به طوری که در دفتر ثبت سازمان ملل متحد برای سلاح های متعارف یا مواد مربوط به آنها مشتمل بر قطعات یدکی یا اقلام مشخص شده به وسیله کمیته منتصب از طریق قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) به عنوان ("کمیته") تعیین گردیده، از طریق سرزمین یا شهروندان خود یا اشخاص تابع قلمرو خود، یا کشتی ها و هواپیماهای زیر پرچم خود، چه از سرزمین های آنها منشاء

گرفته یا نگرفته باشند، جلوگیری به عمل آورد. علاوه بر این تصمیم می گیرد که همه کشورها باید از ارائه آموزش فنی، خدمات مربوط به منابع مالی، مشاوره یا خدمات یا هرگونه کمکی در ارتباط با تحویل، فروش، انتقال، تدارک، ساخت، نگهداری یا کاربرد چنان سلاح هایی یا وسایل مربوط به آنها به ایران یا در ایران توسط شهروندان یا از طریق سرزمین خود جلوگیری کنند و در این رابطه همه کشورها را به اعمال مراقبت یا خویشتن داری در مورد انتقال، فروش تدارک، تهیه، ساخت، و کاربرد دیگر سلاح ها و مواد مربوط به آنها فرا می خواند؛

۹. تصمیم می گیرد که ایران نباید به هیچگونه فعالیتی در ارتباط با مoshکهای بالستیک قادر به حمل و انتقال سلاح های هسته ای، مشتمل بر فن آوری پرتاب مoshکهای بالستیک مبادرت ورزد و همه کشورها باید تدبیر لازم را به منظور جلوگیری از انتقال فن آوری یا کمک فنی در رابطه با چنین فعالیتهايی به ایران اتخاذ کنند؛

۱۰. مقرر می دارد که همه کشورها باید تدبیر لازم را برای جلوگیری از ورود یا عبور افراد معرفی شده در ضمایم C و D قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) و ضمیمه I قطعنامه ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) و ضمائم I و II قطعنامه ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) و ضمائم I و II قطعنامه حاضر و یا شورای امنیت یا "کمیته" به موجب پاراگراف ۱۰ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) مقرر دارند، به جز در مواقعی که چنان ورود یا عبوری به طور مستقیم با فعالیت های مربوط به تهیه اقلامی برای ایران مرتبط است که در مفاد بندهای ۳ (b) (i) و (ii) قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) و در مطابقت با پاراگراف ۳ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) آمده است. تاکید می کند که هیچ تاملی نمی تواند کشوری را مجبور به جلوگیری از ورود اتباع خود به قلمرو خود ناگزیر سازد. مقرر می دارد که تدبیر مورد اشاره در این پاراگراف هنگامی که کمیته: به صورت مورد به مورد به ملاحظات انسانی و از جمله به سبب مقتضیات مذهبی در مورد موجه بودن ورود تصمیم می گیرد، یا کمیته تشخیص می دهد که معافیت به نوعی به پیشبرد هدفهای قطعنامه از جمله هنگامی که ماده XV اساسنامه آژانس مطرح باشد کمک می کند، به مورد اجرا در نخواهد آمد؛

۱۱. مقرر می دارد که تدبیر مشخص شده در پاراگراف های ۱۲، ۱۳، ۱۴ و ۱۵ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) باید در مورد افراد و نهادهای فهرست شده در ضمیمه قطعنامه حاضر و افراد یا نهادهایی که از جانب آنها یا به دستور آنها عمل می کنند و نیز در مورد نهادهای تحت مالکیت یا زیر کنترل آنها از جمله به وسایل غیر قانونی، و نیز در مورد افراد و نهادهای تعیین شده از جانب شورا یا کمیته که نهادها یا افراد تعیین شده را برای گریز از تحریم ها یا نقض مفاد قطعنامه های ۱۷۳۷ (۲۰۰۷)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۶)، ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) یا قطعنامه حاضر کمک می کنند، مصدق یابد؛

۱۲. مقرر می دارد که تدبیر مشخص شده در پاراگراف های ۱۲، ۱۳، ۱۴ و ۱۵ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) در مورد سپاه پاسداران انقلاب اسلامی ایران، افراد و نهادهای مشخص شده در ضمیمه II و در مورد همه افراد و نهادهایی که از طرف آنها یا به دستور آنها کار می کنند و نهادهای تحت مالکیت یا کنترل آنها مشتمل بر وسایل غیرقانونی مصدق پیدا می کند، و همه کشورها را به اعمال مراقبت در باره معاملات با مشارکت سپاه که می تواند به فعالیت های حساس در زمینه گسترش سلاح های هسته ای کمک کند و یا تولید سیستم های حمل و انتقال سلاح های هسته ای مدد رساند، فرا می خواند؛

۱۳. مقرر می دارد که به منظور اجرای تدابیر مشخص شده در پاراگرافهای ۳، ۴، ۵، و ۶ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، فهرست اقلام INFCIRC/254/Rev.9/Part و INFCIRC/254/Rev.7/Part جایگزین فهرست اقلام S/2006/814 شود و هرگونه اقلام دیگری را چنانچه کشور تشخیص دهد که به فعالیتهای مربوط به باز فراوری، تولید آب سنگین یا دستگاه های حمل و انتقال سلاح های هسته ای کمک می کند، در بر می گیرد و افزوده بر این، مقرر می دارد که به منظور اجرای مفاد پاراگرافهای، ۴، ۵، ۶ و ۷ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، اقلام تعیین شده در فهرست S/2010/263 مقدم بر اقلام فهرست S/2006/815 خواهد بود؛

۱۴. از همه کشورها می خواهد تا به موجب اختیارات و قوانین خود و مطابق با حقوق بین المللی، بویژه حقوق دریایی و موافقت نامه های مربوطبه هواپیمایی کشوری، ورود همه محموله های عازم ایران و محموله هایی را که از آن کشور خارج می شوند به قلمرو خود، مشتمل بر بندرهای دریایی و فرودگاه ها مورد بازرگاری قرار دهند و این در صورتی است که کشور مورد نظر اطلاعاتی در دست داشته باشد که منطبقاً به این گمان دامن زند که محموله های مذکور شامل اقلامی هستند که فروش، انتقال و صدور آنها به وسیله پاراگرافهای ۳، ۴، ۵، و ۶ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، پاراگراف ۵ قطعنامه ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) و پاراگراف ۸ قطعنامه ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) یا پاراگرافهای ۸ و ۹ قطعنامه حاضر به منظور اجرای اکید آن مفاد و شرایط ممنوع شده است؛

۱۵. خاطرنشان می سازد که کشورها به موجب حقوق بین المللی یا حقوق دریایی ممکن است با رضایت کشوری که کشتی زیر پرچم آن حرکت می کند، خواستار بازرگاری کشتی ها در دریای آزاد شود و از همه کشورها می خواهد تا در صورت کسب اطلاعات ایجاد کننده زمینه موجه برای اعتقاد به این که کشتی ها حامل اقلامی هستند که فروش، انتقال و صدور آنها به وسیله پاراگرافهای ۳، ۴، ۵، و ۶ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، پاراگراف ۵ قطعنامه ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) و پاراگراف ۸ قطعنامه ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) یا پاراگرافهای ۸ و ۹ قطعنامه حاضر به منظور اجرای آن مفاد و شرایط ممنوع شده است، با این بازرگاری همکاری کنند؛

۱۶. تصمیم می گیرد که همه کشورها را مجاز و موظف سازد که چنین اقلامی را که فروش، انتقال و صدور آنها به وسیله پاراگرافهای ۳، ۴، ۵، و ۶ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، پاراگراف ۵ قطعنامه ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) و پاراگراف ۸ قطعنامه ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) یا پاراگرافهای ۸ و ۹ قطعنامه حاضر به منظور اجرای آن مفاد و شرایط ممنوع شده و در بازرگاری ها طبق پاراگرافهای ۱۴ و ۱۵ این قطعنامه مشخص گردیده اند (با نابود ساختن، از کار انداختن، در انبار گذاشتن، انتقال به کشوری غیر از کشورهای مبداء و مقصد برای نابود سازی) از میان بردارند. این کار باید به شیوه ای صورت پذیرد که با الزامات آنها طبق قطعنامه های شورای امنیت، از جمله قطعنامه ۱۵۴۰ (۲۰۰۴) و نیز هرگونه الزام تعیین شده برای اعضای معاهده عدم اشاعه منافات نداشته باشد، و مقرر می دارد که همه کشورها با این کوشش ها به همکاری بپردازند؛

۱۷. از همه کشورها می خواهد که پس از انجام بازرگاری طبق پاراگراف های ۱۴ و ۱۵ یاد شده در بالا، ظرف پنج روز کاری گزارش مقدماتی کتبی، بویژه شامل نتایج بازرگاری و این که آیا با جریان بازرگاری همکاری صورت گرفته یا نه و آیا اقلام ممنوعه برای انتقال یافته شده یا نه، به کمیته تسلیم دارند، و افزوده بر این، مقرر می دارد که این کشورها در مرحله بعدی یک گزارش کتبی پیرو گزارش قبلی حاوی جزئیات مربوط به

بازرسی، مصادره و نابودی، جزئیات عمل انتقال مشتمل بر شرح اقلام، منشاء و مقصد آنها، چنانچه این اطلاعات در گزارش اولیه ذکر نشده باشد، به کمیته ارسال دارند؛

۱۸. تصمیم می گیرد که همه کشورها باید ارائه خدمات ذخیره سازی را از قبیل تدارک سوخت به وسیله شهروندان خود یا از طریق سرزمین خود به کشتی های تحت مالکیت ایران، زیر قرارداد با ایران، مشتمل بر کشتی های چارتر منوع سازند و این در صورتی است که کشورها اطلاعاتی به دست آورند که به طور معقول به این اعتقاد دامن زند که کشتی ها حامل اقلامی هستند که فروش، انتقال و صدور آنها به وسیله پاراگرافهای ۳، ۴، ۵، و ۶ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، پاراگراف ۵ قطعنامه ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) و پاراگراف ۸ قطعنامه ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) یا پاراگرافهای ۸ و ۹ قطعنامه حاضر به منظور اجرای این مفاد و شرایط منوع شده است. استثناء بر این قاعده هنگامی است که ارائه چنین خدماتی به ملاحظات انسانی ضروری باشد یا این که محموله در صورت لزوم و بازرسی نابود شده باشد، و تأکید می کند که این پاراگراف به قصد تأثیرگذاری بر بفعالیت های قانونی اقتصادی تنظیم نشده است؛

۱۹. مقرر می دارد که تدابیر مشخص شده در پاراگراف های ۱۲، ۱۳، ۱۴ و ۱۵ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) باید در مورد خطوط کشتیرانی جمهوری اسلامی ایران (IRISL) همانگونه که در ضمیمه III آمده و هر شخص و نهادی که از طرف آنها یا تحت هدایت آنها عمل می کند و در مورد نهادهای تحت مالکیت و زیر کنترل آنها از جمله از طریق وسایل غیر قانونی، و نیز اشخاص و نهادهایی که بنا به تشخیص شورا و کمیته برای فرار از تحریم یا زیر پاگذاشتن مفاد قطعنامه های ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۷)، ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) یا قطعنامه حاضر در صدد کمک به آنها بوده اند، به مورد اجرا گذاشته شود؛

۲۰. از همه کشورهای عضو می خواهد تا هرگونه اطلاعات موجود را در رابطه با انتقال یا فعالیت از سوی بخش باربری ایران- ایر یا کشتی های تحت مالکیت و مدیریت خطوط کشتیرانی جمهوری اسلامی ایران یا دیگر شرکتها تحت اختیارشان به منظور گریز از تحریم ها یا در منافات با قطعنامه های ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۷)، ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) یا قطعنامه حاضر گزارش دهند و این دستور العمل نام گذاری مجدد کشتی ها و هواپیما ها را نیز شامل می شود و از کمیته می خواهد که این اطلاعات را به طرز گسترده ای در اختیار بگذارد.

۲۱. اجرای قطعنامه های ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۷)، ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) یا قطعنامه حاضر را از همه کشورها خواستار است تا از ارائه خدمات مالی، مشتمل بر بیمه و بیمه مجدد، و انتقال از کشور خود یا به سوی کشور خود، یا به وسیله و برای شهروندان یا نهادهای تابع قوانینشان (مشتمل بر شبکه خارجی) یا اشخاص و نهادهای مالی مستقر در سرزمینشان، یا هرگونه دارایی و منابع چنانچه طبق اطلاع به دست آمده زمینه معقول برای این اعتقاد که چنین خدماتی فعالیتهای مربوط به گسترش سلاح های هسته ای، توسعه و تولید سیستم های حمل و انتقال این سلاح ها کمک می کند، از جمله از طریق مسدود ساختن داراییهای مالی و دیگر دارایی ها در داخل سرزمین های خود یا دارایی های موجود در محدوده قضایی خود جلوگیری به عمل آورند. دارایی هایی نیز که قرار است در حوزه قضایی آنها قرار گیرند و با چنان برنامه و فعالیتهایی در ارتباطند نیز مشمول این دستورالعمل خواهند بود و دولتها با اعمال تدابیر نظارتی پیشرفت و با بکار بستن اختیارات و قوانین ملی خود، از وقوع چنین معاملاتی جلوگیری خواهند کرد؛

۲۲. مقرر می دارد که کشورها از شهروندان خود و اشخاص تابع قلمرو و شرکتهای ثبت شده در سرزمین آنها یا تابع حوزه قضایی آنها بخواهند که هنگام معامله با نهادهای به ثبت رسیده در ایران یا تابع حوزه قضایی ایران، مشتمل بر سپاه و کشتیرانی و هر شخصی که از جانب آنها یا تحت رهنمود آنها عمل می کند و نهادهایی که زیر مالکیت یا کنترل آنها از جمله از طریق وسایل غیر قانونی قرار دارند، هوشیاری و مراقبت به خرج دهند و این در صورتی است که اطلاعاتی در اختیار داشته باشند که منطقاً به این گمان دامن زندگی چنین معاملاتی ممکن است به فعالیتهای حساس به اشاعه سلاح های هسته ای که به وسیله قطعنامه های ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) و ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) یا قطعنامه حاضر ممنوع شده است، کمک می کنند.

۲۳. از کشورها می خواهد تا به اتخاذ تدابیر مناسب برای ممنوع ساختن شب جدید، ادارات فرعی یا دفاتر نمایندگی بانکهای ایرانی اقدام کنند و نیز بانکهای ایرانی را از سرمایه گذاری های مشترک، تصاحب سهم و منافع یا برقراری و حفظ روابط مربوط به این گونه فعالیت ها در حوزه قضایی خود به منظور جلوگیری از تدارک خدمات مالی باز دارند و این در صورتی است که اطلاعاتی در اختیار داشته باشند که منطقاً به این گمان دامن زندگی چنین فعالیتهایی ممکن است به فعالیتهای حساس به اشاعه سلاح های هسته ای یا تولید سیستم های حمل و انتقال این سلاح ها یاری می رساند؛

۲۴. از کشورها می خواهد تا با اتخاذ تدابیر مناسب نهادهای مالی درون سرزمین یا تحت حوزه قضایی خود را از گشودن دفترهای نمایندگی یا شب یا حسابهای بانکی در ایران در صورت داشتن اطلاعاتی که منطقاً به این گمان دامن زندگی چنین فعالیتهایی ممکن است به فعالیتهای حساس به اشاعه سلاح های هسته ای یا تولید دستگاه های حمل و انتقال این سلاح ها یاری برساند، ممنوع سازند؛

۲۵. با اظهار تأسف از زیر پاگذاشتن ممنوعیت های مندرج در پارagraf ۵ قطعنامه ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) که توسط کمیته از هنگام تصویب قطعنامه مذکور گزارش شده، مراتب قدردانی خود را از کشورهایی که به منظور دادن پاسخ به این موارد نقض اقدام کرده و آنها را به کمیته گزارش داده اند، ابراز می دارد؛

۲۶. به کمیته رهنمود می دهد که به صورت مؤثر به موارد نقض تدابیر اتخاذ شده در قطعنامه های ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) و ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) و قطعنامه حاضر پاسخ دهد و یادآوری می کند که کمیته ممکن است به معرفی افراد یا نهادهایی که به اشخاص یا نهادهای تعیین شده برای گریز از تحریم ها یا نقض این قطعنامه ها یاری داده اند، مبادرت ورزد؛

۲۷. مقرر می دارد که کمیته مساعی خود را در تقویت اجرای کامل قطعنامه های ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) و ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) و قطعنامه حاضر، از جمله از طریق برنامه کاری مشتمل بر پوشش دادن به پاییندی از قطعنامه ها، تحقیقات، فارسی، گفتگو، کمک و همکاری که باید ظرف ۴۵ روز بعد از تصویب این قطعنامه به کمیته فرعی شورا گزارش شود، شدت بخشد؛

۲۸. مقرر می دارد که اختیارات کمیته به نحوی که در پارagraf ۱۸ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) تعیین و طی پارagraf ۱۴ قطعنامه ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) اصلاح شده، هم چنین در مورد تدابیر اتخاذ شده در این قطعنامه قابل اعمال است و دریافت گزارشی کشورها را نیز به موجب پارagraf ۱۷ قطعنامه یاد شده در بالا در بر می گیرد؛

۲۹. از دبیرکل تقاضا دارد که در یک دوره مقدماتی یک ساله در مشورت با کمیته، گروهی از کارشناسان تا تعداد ۸ نفر "هیئت کارشناسان" را تحت هدایت کمیته برای انجام وظایف زیر تشکیل دهد: (الف) کمک به کمیته برای انجام رسالت خود به نحوی که در پاراگراف ۱۸ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) و پاراگراف ۲۸ این قطعنامه تعیین شده است؛ (ب) جمع آوری، بررسی و تحلیل اطلاعات به دست آمده از طریق نهادهای مربوطه سازمان ملل و دیگر اطراف ذینفع در ارتباط با اجرای تدبیر اتخاذ شده توسط قطعنامه های ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۱۸۰۳ (۲۰۰۷)، ۷۴۷ (۲۰۰۸) و قطعنامه حاضر، بویژه در ارتباط با موارد مربوط به عدم پایبندی؛ (ج) ارائه توصیه در مورد اقداماتی که کمیته یا هر کشور برای بهبود اجرای تدبیر مربوطه ممکن است اتخاذ کند؛ و (د) ارائه یک گزارش موقت به شورا در مهلتی که از ۹۰ روز بعد از تشکیل هیئت تجاوز نکند و گزارش نهایی به شورا مشتمل بر یافته ها و توصیه های خود ظرف مدت ۳۰ روز پیش از پایان مأموریت آن؛

۳۰. از همه کشورها، نهادهای ذیربسط سازمان ملل و دیگر اطراف ذینفع مصرانه می خواهد تا از طریق ارائه اطلاعاتی که در مورد اجرای تدبیر اتخاذ شده توسط قطعنامه های ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۷۴۷ (۲۰۰۷)، ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) و این قطعنامه و خاصه موارد مربوط به عدم پایبندی در اختیاردارند، با کمیته و بویژه با هیئت کارشناسان به طور کامل همکاری کنند؛

۳۱. از کشورهای عضو می خواهد تا ظرف مدت ۶۰ روز پس از تصویب این قطعنامه، اقدامات خود را در جهت اجرای پاراگرافهای ۷، ۸، ۹، ۱۰، ۱۱، ۱۲، ۱۳، ۱۴، ۱۵، ۱۶، ۱۷، ۱۸، ۱۹، ۲۱، ۲۲، ۲۳، ۲۴ به کمیته گزارش کنند؛

۳۲. بر آمادگی چین، فرانسه، آلمان، روسیه، انگلستان و ایالات متحده برای تقویت بیشتر کوشش های دیپلماتیک و رایزنی ها، مشتمل بر از سر گرفتن گفتگوی بدون قید و شرط با ایران در مورد مسائل هسته ای که آخرین مورد آن در اول اکتبر ۲۰۰۹ در ژنو صورت پذیرفت، به منظور جستجوی یک راه حل بلندمدت مناسب برای این مسئله طبق پیشنهاد ۱۴ ژوئن ۲۰۰۸ چین، فرانسه، آلمان، روسیه، انگلستان و ایالات متحده تأکید می کند. این گفتگو توسعه روابط و برقراری همکاری وسیع تری را با ایران بر مبنای احترام متقابل و ایجاد اعتماد بین المللی نسبت به ماهیت صرفا مسالمت آمیز برنامه هسته ای ایران و از جمله آغاز گفتگوهای رسمی با ایران را بر اساس پیشنهاد ژوئن ۲۰۰۸ امکان پذیر خواهد کرد، و نیز با ابراز قدردانی تأیید می کند که پیشنهاد ژوئن ۲۰۰۸ در پیوست IV این قطعنامه همچنان روی میز قرار دارد؛

۳۳. نماینده عالی اروپا برای امور خارجی و امنیتی را به ادامه ارتباط با ایران در پشتیبانی از مساعی دیپلماتیک به منظور یافتن راه حل مبتنی بر مذاکره، مشتمل بر پیشنهادهای ارائه شده از سوی چین، فرانسه، آلمان، روسیه، انگلستان و ایالات متحده با قصد ایجاد شرایط لازم برای از سر گرفتن گفتگوها تشویق و همچنین ایران را به دادن پاسخ مثبت به چنین پیشنهادهایی ترغیب می کند؛

۳۴. مراتب قدردانی خود را از مدیرکل آژانس به خاطر پیشنهاد ۱ اکتبر ۲۰۰۹ و تنظیم پیش نویس موافقنامه ای میان آژانس و دولت های فرانسه و جمهوری اسلامی ایران و فدراسیون روسیه در جهت کمک به منظور تدارک سوخت برای رآکتور تحقیقاتی تهران ابراز می دارد و از این که ایران تا ۲۱ اکتبر به گونه سازنده ای به این پیشنهاد پاسخ نداد، متأسف است. آژانس را تشویق می کند تا در اطراف گامهایی که به ایجاد اعتماد در جهت پیشبرد قطعنامه های شورای امنیت مدد رساند، به کاوش بپردازد؛

۳۵. بر اهمیت اتخاذ تدابیر لازم از جانب همه کشورها از جمله ایران تأکید می ورزد تا اطمینان حاصل کنند که هیچ ادعایی برمبنای تقاضای دولت ایران یا از جانب هر یک از نهادها یا اشخاص در ایران یا تعیین شده به وسیله قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) و دیگر قطعنامه های مربوطه، یا برمبنای ادعای هر کسی که از طریق یا به سود این اشخاص یا نهادها در ارتباط با هرگونه قرارداد یا معامله ای که به سبب تصمیمات اتخاذ شده از طریق قطعنامه های ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) و ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) متوقف مانده است، مسموع نباشد؛

۳۶. از مدیرکل آژانس تقاضا می کند که ظرف مدت ۹۰ روز گزارش دهد که آیا ایران به تعلیق کامل و پایدار همه فعالیتهای مذکور در قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) مبادرت ورزیده است، و همچنین در مورد فرایند پایبندی از همه اقدامات مورد درخواست شورای حکام آژانس و دیگر شرایط مندرج در قطعنامه های ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) و ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) و قطعنامه حاضر برای توجه شورای حکام و به طور همزمان به شورای امنیت گزارشی تسلیم کند؛

۳۷. تأکید می کند که اقدامات ایران را در پرتو گزارش مورد اشاره در پاراگراف ۳۶ که قرار است ظرف ۹۰ روز تسلیم شود، مورد بازنگری قرار خواهد داد و: (الف) اجرای تدابیر اتخاذ شده را به شرط و مادامی که ایران فعالیت های غنی سازی خود را، مشتمل بر تحقیق و توسعه، با راستی آزمایی آژانس به حال تعلیق درآورد، معلق خواهد کرد تا گفتگوهای مبتنی بر حسن نیت را برای دستیابی به یک نتیجه زود هنگام و مورد قبول دوطرف امکان پذیر سازد؛ (ب) به اقدامات تشریح شده در پاراگراف های ۳، ۴، ۵، ۶، ۷، ۸ و ۱۲ قطعنامه ۱۷۳۷ (۲۰۰۶) و نیز پاراگرافهای ۲، ۵، ۶ قطعنامه ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) و پاراگرافهای ۷، ۸، ۹، ۱۰، ۱۱، ۱۲، ۱۳، ۱۴، ۱۵، ۱۶، ۱۷، ۱۸، ۱۹، ۲۱، ۲۲، ۲۳، ۲۴ و ۲۴ قطعنامه حاضر که در بالا آمده به محض این که متعاقب دریافت گزارش مورد اشاره در بالا تشخیص داد که ایران به طور کامل به الزامات خود طبق قطعنامه های مربوط شورای امنیت عمل کرده و درخواست های شورای حکام را به جای آورده است، پایان خواهد داد؛ (ج) چنانچه گزارش حاکی از این باشد که ایران به الزامات خود بر اساس قطعنامه های ۱۷۳۷ (۲۰۰۶)، ۱۷۴۷ (۲۰۰۷) و ۱۸۰۳ (۲۰۰۸) و این قطعنامه عمل نکرده است، به اتخاذ تدابیر دیگری در مطابقت با ماده ۴۱ فصل هفتم منشور سازمان ملل متحده برای متلاعنه ساختن ایران به متابعت از این قطعنامه ها و نیز درخواست های آژانس مبادرت خواهد ورزید و تأکید می ورزد که به اقدامات دیگری نیز چنانچه ضرورت ایجاد کند، دست خواهد زد؛

۳۸. تصمیم دارد که موضوع را همچنان در دستور کار خود نگه دارد.